מאי לאו בעוף דקא בעי ליה לדמיה ייליניכא

לא בחיה דקא בעי ליה לדמיה ללכא:

ת"ש ימלק בסכין מטמא בגדים אבית

הבליעה ואי אמרת אין שחימה לעוף מן התורה נהי נמי דכי תבר ליה שדרה ומפרקת

הויא לה מרפה תהני לה מכין למהרה מידי

נבלה הוא דאמר כי האי תנא 🕫 דתניא

ים הקפר ברבי אומר מה ת"ל יאד כאשר

יאכל את הצבי וגו' וכי מה למדנו מצבי ואיל

מעתה יהרי זה בא ללמד ונמצא למד מקיש

צבי ואיל לפסולי המוקדשין מה פסולי

המוקדשין בשחימה אף צבי ואיל בשחימה

ועוף אין לו שחימה מדברי תורה אלא מדברי

סופרים מאן תנא דפליג עליה דרבי אלעזר

הקפר רבי היא ∘דתניא רבי אומר 2וזבחת

כאשר צויתיך מלמד ישנצמוה משה על

הושם ועל הקנה ועל רוב אחד בעוף ועל

רוב שנים בבהמה: אחד בעוף: איתמר ר"נ

אמר יאו וושם או קנה רב אדא בר אהבה

אמר וושם ולא קנה ר"נ אמר או וושם או קנה

אחד קתני אחד כל דהו רב אדא בר אהבה

אמר וושם ולא קנה מאי אחד מיוחד (סימן

שחט חצאין גרגרת פגימה דחטאת העוף)

מיתיבי ישחם את הוושם ואחר כך נשמםה

הגרגרת כשרה נשמטה הגרגרת ואח"כ שחט

את הוושם פסולה שחם את הוושם ונמצאת

גרגרת שמומה ואינו יודע אם קודם שחימה

נשמטה אם לאחר שחיטה נשמטה זה היה

מעשה ואמרו ייכל ספק בשחימה פסולה ואילו

שחימה בגרגרת לא קתני משום דגרגרת

עבידא לאישתמוטי ת"ש ישחט ישני

חצאי סימנין בעוף פסולה ואין צריך לומר

בבהמה ר' יהודה אומר בעוף עד שישחום את

הושם ואת הורידין משום דושם סמוך

לורידין ת"ש ∞השחם חצי גרגרת ושהה כדי

שחימה אחרת וגמר שחימתו כשרה מאי לאו

יבעוף ומאי גמרה גמרה לגרגרת לא יבבהמה

ומאי גמרה גמרה לשחימה כולה ת"ש

חרי שהיה חצי קנה פגום והוסיף עליו כל ת

שהוא וגמרו שחימתו כשרה מאי לאו בעוף

ומאי גמרו גמרו לקנה לא בבהמה ומאי גמרו

גמרו לוושם ת"ש כיצד מולקין חמאת העוף

חותך שדרה ומפרקת בלא רוב בשר

עד שמגיע לוושם או לקנה הגיע לוושם

או לקנה חותך סימן אחד ורוב בשר

שנים

עמו ובעולה שנים או רוב

ול"ל ליניבא וכ"ה לקמן לו) [כ"ל פינצח וכים בקבק פה: וכן גרס הערוך], ב) לעיל כ: [זבחים סח.], .r. 3 ובכורות לא (פסחים כה: וש"ג ועיין 1) [פסחים כה: וש"ג ועיין תוס' סנהדרין עג. ד"ה הר זה], ה) יומא עה: לקמן פה:, ו) [עי׳ רש״י בפי׳ החומש וזבחת כאשר לויתיך למדנו שיש לווי בזבחיה היאך ישחוט והן הלכות שחיטה שנאמרו למשה מסיני ע"כן, ז) לעיל י. [מוספתא פ"ב ה"א], א) [עיין מוס׳ לקמן נד. ד"ה יביא ויקיף], ד"ה יביא ויקיף], ט) [חוספתא ריש פ"ב], י) [לקמן כט.], ל) לעיל כא. [ובחים סה:], () [איוב יג], מ) [לקמן עב:], () ל"ל ועוף, () [ראה יב כג], עיין מהר"ס, **ע**

תורה אור השלם ו. אך כאשר יאכל את ז. בּוְ בּאֲשֶׁ בֵּאָבּל בֶּוּ הַאְבָלְנוּ הַשָּׁמֵא וְהַשָּׁהוֹר תּאכְלֶנוּ הַשָּׁמֵא וְהַשָּׁהוֹר יחדו יאכלנו: דברים יב כב

2. כִּי יִרְחַק מִמְּךּ הַמָּּקְוֹם לַתוּ יִיְּלָתְרּ וּמִצֹאוּךְ אֲשֶׁר לְשׁוּם שְׁמוֹ שָׁם וְזְבַחְתָּ מִבְּקָרְךְּ וּמִצֹאוּךְ אֲשֶׁר נִינְ לְרִּ בִּאֲשֶׁר צוּיתְרְּ וְאָכַלְתָּ בִּשְׁעָרֶיוּךְ בְּכֹל אַוַת נַפְשָׁך:

דברים יב כא

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה מה למדנו וכו' הכי ה"ל לכתוב: (ג) תום' ד"ה מיהני וכו'

לעזי רש"י

טייני"א. עש. פרק"א. עור אדום.

מוסף רש"י

מלק בסכין. ומליקה לא הויא, דבעלמו של כהן בעינן, ושחיטה לא הויא כדאמרינן בהכל שוחטין (לעיל כ:) מפני שהוא מחליד ומפני שהוא לולם (זבחים סח.). מטמא בגדים אבית הבליעה. נגלה היא והאוכל נגלת עוף טהור מטמא בגדים שהוא לבוש בשעה שבולעה ולא בגדים שקודם לכן ולא בגדים שלבש אחר שהיא במעיו, ואין לה טומאת מגע לגמרי אלא טומאת בליעה זו לבדה, וכולה ילפיטן לה בחו"כ מנבלה וטרפה לא יאכל לטמאה בה (ויתרא כב) וכתיב נמי נה (מס מ) והנפש אשר תאכל נבלה וטרפה באזרח ובגר וכבס בגדיו ורחן במיס וטמא עד הערב וטהר ובעוף משחעי קרא (דעיד עי״ש). ברבי. גדול נדורו היה (לעיל יא:). כאשר צויתיך. ולח מלינו בתורה לווי הזביחה היאך, אתה למד שנמסרו לו הלכות שחיטה על פה (יומא עה: וכעי"ז לקמן שנצטוה משה על הלכות שחיטה בעל פה ואע"פ שלא כתבו בתורה (לעיל ב:).

מאי לאו בעוף. קאי שהרי דמו ראוי ליניכא לתולעת הגדלה בבגדי למר שקורין טיני״א כדכתיבט כבגד אכלו עש וקאמר נוחרו ויפטר מן הכסוי ואי אין שחיטה לעוף נוחרו לריך כסוי שזו היא שחיטתו: לנהא. לבע עור אדום שקורין פרק"א: מנק. עוף קדשים בסכין מטהרת (ב) בבהמה אלא לרבי מאיר פריך דקאמר התם נמי דמליקה

נהי נמי [דכי תבר] שדרה ומפרקת. בלא רוב בשר כדאמרינן בפ"ק (לעיל דף כא.) הויא טרפה משום דסכין לאו מליקה הוא: מיהני לה סכין. שחותך סימנין לאחר שנטרפה: לטהרה מידי נכילה. דהא טרפה ששחטה אינה מטמאהש ועודי נחירתו זו היא שחיטתו והך שחיטה מן העורף בין שהוא מחליד ובין שהוא דורם כדאמרינן בפ"ק (שם דף כ:) מ"מ לא גרעה מנחירה וטרפה מיהא הויא דמודה רבי יצחק שיש טריפה לעוף כדתנן (לקמן דף נו.) אלו טרפות בעוף ואין כשר בו אלא נחירה שהיא בסימנין כדכתיב ושפך [ויקרא יו] או עיקור אבל הריגה בעלמא לא: הוא דאמר. רבי ילחק בן פנחס דאמר כי האי תנאם עוף אין לו שחיטה וכו': ברבי. גדול בדורו: אך כאשר יאכל וגו'. בפסולי המוקדשין שנפדו במומן קאי: מה למדנו מלבי ואיל. הכי (א) לכתוב אך הטמא והטהור יחדו יאכלנו: מה פסולי המוקדשין בשחיטה. דלעיל מההוא קרא כמיב וזבחת מבקרך וגו'. בספרים גרסינן מקיש לבי ואיל לבהמה מה בהמה בשחיטה כו' ולא מוקי להאי קרא דכי ירחיב בפסולי המוקדשין אלא בבשר תאוה של חולין: מאן מנא. דלעיל דקתני [כו:] נוחרו או עוקרו דפליג עליה דרבי אלעזר הקפר: כאשר לוימיך. למד שנתפרשה לו מלות שחיטה על פה דהיכן ליוהו בכתב: רוב אחד כו'. לאו מקרא יליף אלא כלומר על הלכות שחיטה נלטוה: וושט. מיוחד שבסימנים הוא שחיות הבהמה תלוי בו דהא בנקב במשהו מיטרפא ואילו קנה עד דמיפסק רובא: שחט את הוושט. בעוף: וחילו שחיטה בגרגרת לח קתני. דנימא שחט גרגרת ואח"כ נשמט הוושט כשרה אלמא לא מיתכשרא בקנה לחודיה: משום דגרגרת עבידה להשחמוטי. להכי נקט שחיטה בוושט והשמטה בגרגרת:

נבילה דאין מליקה אלא בניפורן:

שני הצאי סימנין. פסול דכמו דלא עביד מידי דמי דזיל הכא ליכא שיעורא וזיל הכא ליכא שיעורא: בעוף. שלולהו כולו כאחד ולריך שיוליה דמו בשחיטה יפה: עד שישחוט כו'. ות"ק לא פליג אלא אוורידין: משום דושט סמוך לוורידין. נקט ליה ומיהו הוא הדין לקנה. הוושט הוי בין קנה למפרקת סמוך לוורידין: ושהה בה כו' כשרה. משום דחלי גרגרת לאו התחלת שחיטה היא שאפילו נקרע חליו לא מיטרפא בהכי: לא בבהמה. כלומר הא אפילו

כשלימה דמיא והאיכא רוב קמן : **גמרו לוושט.** והכי קאמר והוסיף עליו כל שהוא דה״ל רובא וגמרו לו לוושט לאחר מכאן : **כלא רוב בשר**. כדאמרן בפ״ק (לעיל כא.) דאי חתיך רוב רוחב הבשר עם המפרקת קודם לסימנין הויא לה מתה קודם חתיכת הסימנין ותו מאי מליק: **בעולה.** דבעי הבדלה כדאמרן בפ"ק (שם) חותך שנים. קתני מיהא לוושט או לקנה כר"נ: **מאי הוי עלה**. לענין שחיטה: **כדקאמרת.** במליקה: **דלמא**. מליקה שאני דאיכא חתיכת שדרה ומפרקת ואזיל ליה חיותיה בכל דהו: ממסמס קועיה. מלוכלך צוארו בדמא שנקרע צוארו וצריך לבדוק בסימנין שמא נפסק הקנה או ניקב הוושט. ומשום ספק דרוסה לא בעי למבדקיה דתליען בכלבא או בקניא כדאמריען החם (לקמן דף נג:) ספק כלבא ספק שונרא אימר כלבא:

שחט את הוושט. נעוף שהכשרו בסימו אחד. חו לא חיישיטו לעיקור דשני. והוא דנחט שחיטה בוושט ושמוטה בגרגרת. הוא הדיו דאפילו איפכא נמי. שהפשרו בסימן חחד, מו לח חיישין לעיקור דשלה, והוח דנקט שחייםה נוזשט ושמוטה בנהגרת, הוח הדין דספינו חיפה לנת, אחל משח הדגרגרת. מחלה, הרי נטרפה (שם). חותך שדרה. חוט השדרה, ומש השדרקת. עלם הצואר, בלא אדוב בשר. המקפת ספיב כדאמריען בהכל שוחטין (לעיל כ:) נשברה מפרקת ורוב צשר עמה ומשרקת. עלם הצואר, בלא מפרקת ורוב בשר. המקפת ספיב כדאמריען בהיל שוחטין (לעיל כ:) נשברה מפרקת ורוב צשר עמה הליכה ומשחה הפיל מפרכסת, הלכך אי הוה חוקך הימן אחד. במטאת העוף כחייב ואל יבדיל, גבי שמיעת הקול בויקרא, הילכך הלכה למשה מסימי הן חברים ההם). חותך סימן אחד. במטאת העוף כחיב ולאחר מליקת הסימן (שם). שנים או רוב שנים. בהכל שוחטין (שם) אמריע שנים לרבע רוב שנים לר"א בר"ש והמס פליגי בה בקראי חבחים ההם).

תיהני לה סכין למהרה מידי נבלה. הך פירכא ליתא לר' יוסי דאמר בובחים פרק חטאת העוף (דף סט:) גבי מלק ונמנאת טרפה דאין מליקה מטהרת מידי נבלה דדווקא ש שחיטה

מטהרת: **רבי היא דתניא כו'.** הוה מצי למימר בר קפרא היא אלא דניחא ליה לאוקמי משניות דלעיל כרבי ש הקשה רבינו אפרים דהכא ס"ל לרבי דיש שחיטה לעוף מן התורה ובפרק מי שאמר הריני נזיר ושמע חבירו ואמר ואני (טיר כט:) קאמר גבי פלוגתא דרבי ורבנן דכ"ע כדי לחנכו במצות וא"כ לרבי הא קא אכיל כהן מליקה דה"ג פריך ח לעיל מיניה למ"ד כדי לחנכו במצות קאכיל כהן מליקה ומשני קסבר אין שחיטה לעוף מן החורה ולרבי ליכא לשנויי הכי אם כן תיקשי ואפילו יחזיר סימנין ויוליך ויביא נבלה היא לרבי דבעי שחיטה בתלוש בפ"ק (לעיל מו.) מויקח את המאכלת ועוד דמ"ד מחזיר קסבר מוליך ומביא במליקה פסול דבענין אחר לא מיתוקמא מתניתין דפ"ק (שם יע:) דנמנא כשר בשחיטה וא"כ ה"ל דורס וי"ל דהתם במיר דיחויא בעלמא הוא דמההיא ליכא למידק דתהוי פלוגתא דתנאי אי הלכה הוא בנזיר או כדי לחנכו אבל מ"מ אמת הוא דרבי סבר דהלכה הוא בנזיר כיון דסבר דיש שחיטה לעוף מן התורה א"נ קסבר כדי לחנכו ומביא חטאת העוף ואינו נאכל מידי דהוה אחטאת העוף הבאה על הספק: ועל רוב אחר בעוף ועל רוב שנים

בבהמה. י״מ דדרים בגימטרים דכאשר אל"ף אחד בעוף שי"ן שנים

משום

נשחמיה

בבהמה רי"ש רובו של אחד כמוהו רוב אחד בעוף ורוב שנים בבהמה ים ראשי תיבות למפרע של כאשר הוי רובו של אחד כמוהו: אתא בי ממחמם קועיה דמא. פירש נקונטרס ולריך בדיקה בסימנים שמא נפסק הקנה או ניקב הוושט ומשום ספק דרוסה לא בעי בדיקה דתלינן בכלבא או בקנה דאמר באלו טריפות (לקמן נג.) ספק כלבא ספק שונרא אימר כלבא וא"ת למאי נפקא מינה ח אי תלינן בכלבא או בקניא כיון דאפילו קניא בעי בדיקה וי"ל דנפקא מינה דאי הוה חלינן בשונרא הוה לריך בדיקה כנגד כל החלל אע"ג דליכא ריעותא אלא כנגד הסימנין א"נ לענין ספק דרוסה אפי׳ לא האדימו הסימנין אלא משהו טריפה כדאמר לקמן (דף נד.) דגרגרת דרוסתו במשהו דזיהרא מיקלא קליא וריב"א מפרש דהכא בשמעתין הויא זו

אמרת אין שחיטה לעוף מן התורה וכו' דכי תבר ליה ^{d)} כלומר שזו שחיטתו תיהני ליה סכין וכו': הוא דאמר אין שחיטה לעוף כו׳ סבירא ליה כר׳ אלעזר הקפר וכו׳: הרי זה בא ללמד כלומר דכחר כאשר יאכל וכו׳ כן תאכלנו כלומר ילפינן דבר אחר תיובתא דרב אדא בר אהבה תיובתא מאי הוי עלה מאי הוי עלה . ממנו והוא עצמו ילפינן מפסולי המוקדשין וכו׳ ור׳ פליג עליה דהוא א׳ כדקאמרת דלמא שאני התם דאיכא שדרה ומפרקת מאי ת"ש דההוא בר אווזא דהוה בי רבא אתא כי ממסמס קועיה דמא אמר רבא היכי נעביד : דשחיטה לעוף מז התורה בין ושט בין קנה. (וכ'): מאי אחד מיוחד שבסימניז בבהמה קאמר דהא גמרה לאו אגרגרת קאי אלא אכולה שחיטה קאי: וגמרו. סלקא דעתין וגמרו בהאי כל שהוא שהרי נשחט הרוב דפגימה קמייחא כלומר שזהו ושט שהוא חמור לענין טרפה יותר מקנה שזה אפי׳ ניקב כל האיטאלקי וכו': ואילו

נחמן. לא משום דגרגרת והדך נחמן. לא משום דגרגרת עבידא לאישתמוטי שקשה היא ונשמטה ומה לשון נשמטה רומפיר ועדיין אומר אני או ושט או קנה: ר' יהודה א' עד קנה: ומאי לאו בעוף ומאי גמרה גמרה לגרגרת וש"מ או ושט או קנה ומאי גמרו לקנה והיאך אמרת ושט ולא קנה וכר: , קתני מיהת הגיע לושט או לקנה וקשיא לרב אדא בר אהבה: מאי הוי עלה כלומר השתא באיזה ענין אמרינן (אמרינן) או ושט או קנה (או ושט) ולא (ושט) (קנה) אמר ליה כדקאמרינן כלומר כדאקשינן או ושט או קנה לא דלמא שאני

א) נראה דל"ל תבר ליה וכו׳ תיהני ליה סכין וכו׳ כלומר שזו שחיטתו: הוא דאמר וכו׳.

יב א מיי׳ פ״ל מהל׳ יו"ד סי א': ג ב מיי שם הל"ט סמג

עשין סג טוש״ע יו״ד סי׳ כא סעי׳ א: ד ג מיי׳ שם פ״ג הלי״ד

טו וברב אלפס פרק זה דף פ"א מהלכות שחיטה הלכה יא טוש"ע מויעה האכם ינו טום ע יו"ד סי' כא סעיף בן: מו ה ו ז מיי שם הל"ה ו ז סמג שם טוש"ע יו״ד סי׳ כג סעי׳ ה ועיין

בהג"ה בקעיף ב: מו ח מיי שם פ״ח הלי״ה סמג שם טוש"ע יו"ד סימן כא סעיף ה:

שימה מקובצת

לן דתניא ר' אלעזר **[**ל הקפר ברבי אומר. נ"ב עי׳ תוס׳ בכורות דף לב ע״ב: נו דאמר כי האי תנא דקתני עוף אין לו שחיטה: **גו** דדוקא שחיטת בהמה מטהרתה מידי נבלה אלא לר״מ: לו דהכי נמי פריך התם לעיל מיניה ולמ״ד כדי לחנכו: 5] וראשי אותיות . למפרע של כאשר הוי וא״ת למאי נ״מ במאי 🚺 דתלינן בכלבא וקניא כיון דאפי׳ קניא וכלבא בעי בדיקה: 1] דהכא בשמעתין הויא בדיקה משום ספק : דרוסה

רבינו גרשום פטור מלכסות דנחירתו לאו זו היא שחיטתו:

לאו וו ווא שוויטוני. מיתיבי השוחט וצריך לדם חייב לכסות. עכשיו

כיצד הוא עושה דיהא פטור נוחרו או עוקרו.

מאי לאו בעוף דקא בעי

לדמיה ליֶינִיבָּא כלומר עש והיאך אמרת דנחירתו זהו

שחיטתו וחייב לכסות:

לא בחיה דקא בעי

יַרַמְנִיק ופטור אבל בעוף

מחייב: מלק בסכין מטמא

בגדים אבית הבליעה. כלומר מי שמולק דינו

ששובר מפרקת וכיון דמלק בסכין לא חשוב

מליקה ועכשיו חשובה

. נבלת עוף ומטמא (בנבלת

. שחיטה בגרגרת לא קתני

לדמיה ללבא כלומר